

PROSTOR

O chlapci jménem Logan

Příběh, který napsala Lili Bui

Jednou žil jeden chlapec, který se jmenoval Logan. Byl to sirotek. Při porodu mu zemřela mamka a o pár dní na to umřel jeho táta na mor. Nejdřív ho lidé chtěli dát do sirotčince, ale protože jeho tatka měl bratra, který nechtěl dovolit, aby synovec vyrůstal u cizích. Proto si ho vzal k sobě a vychovává ho. Logan tedy vyrůstá u svého strýce. Už u něj žije 13 let. Bydlí společně ve městě, které se jmenuje Cvičky. Je tu celkem 40 škol a třináctiletý Logan už navštěvuje v pořadí 36. Z každé školy ho totiž vyhodili hned po půl roce...

Tento rok to bylo jinak, uběhlo první pololeť, ale stále ho nevyhodili. Bylo to velice zvláštní. Logan má totiž diagnostikovanou poruchu pozornosti, je slabý a písmena se mu stále pohybovala před očima.

Každý den mu přicházel nějaký dopis. Jeho strýc nechtěl, aby je otevíral, neboť věděl, co je v nich napsané. Vzpomněl si na dopis, který mu přišel, když se ujal Logana. Psalo se tam, že za 13 let musí opustit město Cvičky a půjde do školy určené speciálně pro něho. Dopisy přicházely každý den. Bylo jich hodně, takže je začali spalovat, uzavírali otvor, přes který se dostávají dopisy do domu. Jednou, když strýc s tetou slavili výročí svatby, dopisy se dostaly do domu skrze komín. Celý dům byl zaplněn dopisy určenými Loganovi. V domě se nedalo nic dělat, proto se odstěhovali jinam. Mysleli si, že to skončí a že žádné dopisy už nepřijdou. V tom měli pravdu, ale místo dopisů se objevil malý skřet. Logan se jednou dotkl jeho ruky— a rázem se ocitl někde jinde. V místě, které dříve neznal, potkal ředitele své školy, tedy muže, který vypadal úplně stejně jako on. Přivítal ho a řekl mu, proč je tady. Pak ho zavedl do školy, která se jmenovala Doping. Tato škola připravuje hrdiny do hry, které jsou na život a na smrt. Logan se vyděsil. Začal vysvětlovat, jaký slaboch je, protože nikoho nedokáže přeprat.

Ředitel tomu nevěřil. Řekl: „Máš to v krvi, tvoje rodiče byli šampioni, dokážeš to, jenom si věř.“ Logan přikývl. Začal trénovat. Už nebyl tak slabý, ale stále se měl co učit. Velmi dobře to uměl s nožem a trochu s lukem. Jednou si museli

žáci zkusit, jaké by to bylo, kdyby spolu navzájem bojovali v opravdové bitvě. Rozdělili se do dvou skupin, a začal boj. Logan se hrozně bál, protože nikdy nebojoval.

V jeho skupině byl jediný kamarád, kterého v téhle škole měl. Jmenoval se Jack. Vždy mu pomáhal a byl to jediný člověk, který mu rozuměl.

Když začala bitva, nevěděl vůbec co dělat, tak šel s Jackem. Bojovali jako o život. Na cestě mu Jack vysvětlil, že musí najít vlajku, aby vyhráli. Hledal a stále nic. Rozdělili se na rozcestí, Logan dál musel jít sám. Uviděl řeku, chtěl se napít, ale ve vodě viděl zrcadlit se vlajku, která vlála na druhé straně. Přebrodil řeku, doběhl k ní, chtěl ji už vzít, když se ve stejnou chvíli vedle něj u vlajky objevila dívka, do které se zamiloval. Nebyl první, kdo se do ní zamiloval, ale ještě nikdo nezískal její srdce. Musel si vzpomenout, že jde nyní hlavně o bitvu a ne o to, aby ji žádal o ruku.

Ta dívka byla nejen krásná, ale byla i velice zkušená bojovnice. Uměla každého obelstít, používala rozum víc než jen sílu, což znamenalo, že vždy její tým vyhrál. Vypadalo to, že to zase vyhraje, ale stalo se něco, co nikdo neočekával. Logan jí dokázal porazit. Udělal tím na všechny velký dojem. Porazil ji a šel spokojeně pro vlajku. Všichni jásali a oslavovali se.

O pár týdnů později se losovala jména jednoho chlapce a jedné dívky, aby reprezentovali školu a hráli hru, tentokrát opravdu na život a na smrt. Každý se bál, jejich škola jenom dvakrát vyhrála, což je velice málo oproti jiným školám. Přišli však úplně všichni. Losování se konalo na náměstí. Ředitel vystoupil na podium. Byly zde dvě kádinky, jedna pro jména chlapců a druhá pro jména dívek. Holky měly přednost. Starosta vyndal lístek, na kterém bylo napsáno jméno Bela. To byla ta dívka, do které se Logan zamiloval. Vystrašeně vylezla na podium. Dále se losovalo jméno chlapce. Jako Všichni tušili, že to bude Logan, a také to byl. Logan byl vystrašenější než Bela. Podali si ruce a po-

tom je zavedli do místnosti, kde měli hodinu na to, aby se pořádně rozloučili se všemi a aby od nich vyslechli povzbudivá slova a podporu.. Všichni je povzbuzovali, dodávali jim sebevědomí tím, že jim tvrdili, že jsou nejsilnější z této školy a že se ať už oběma nebo aspoň jednomu z nich vyhrát. Ta slova, která jim říkali se jim zářývala do mozku i do srdce a dávala jim velkou důvěru a sílu.

Logan se zpočátku domníval, že úplně všichni fandí jenom Belu, protože ji všichni dlouho znali a měli ji rádi. Ukázalo se ale, že to tak úplná pravda nebyla. I Logan měl své příznivce, a dokonce jeho jediný kamarád Jack mu řekl, že fandí jenom jemu, Loganovi. Velice ho to potěšilo. Alespoň jeden člověk mu stoprocentně věří a fandí. A má ho rád..

Jedna hodina vyhrazená pro loučení a zároveň uběhla jako voda a oni dva se už museli vydat na cestu, která mohla být docela dobře jejich poslední. Každý měl přiděleného svého sluhu, měli velitele a podvelitele. Jejich velitel se jmenoval Justin. Společně letěli na místo, se hry konaly, v luxusním letadle. Letadlo vypadalo, že je malé, ale vevnitř byly celkem pět pokojů, čtyři koupelny a jedna velká jídelna.

Let trval skoro celý den. Setkání s ostatními vylosovanými bojovníky z jiných škol se konalo ve velkém hlavním městě, které se jmenuje Ponožka. Logan s Belou přiletěli na místo srazu jako poslední, ale byli tu včas. Bojovníci, kluci i dívky, se docela kamarádsky přivítali navzájem. Na místo, kde se hry na život a smrt mladých lidí měly odehrávat přiletěl také prezident. té země. S každým si zvlášť krátce popovídal a každému popřál hodně štěstí. Pak už byl jen čas na to, aby se každý soustředil na to,co ho očekává.

Za pár hodin začaly hry. Museli se převléct a sejít se na určitém místě.

Odpočítávalo se a hry začaly. Ocitli se v ohromném, ale ohraničeném prostoru, byli v jakési velikánské aréně. Několik vteřin na sebe hráči vzájemně hleděli a budili ve svých srdcích nenávisť. Potom se rozběhli pro zbraně a začalo se bojovat. To nebylo jen naoko, to bylo doopravdy. Cesta z arény ven byla jen pro ty, kdo přežijí... Ta cesta ven však byla jenom jedna a dosud ji nikdo nenašel. Bojující proto často zakládali skupiny, aby spojili schopnosti k tomu, najít cestu. Současně se přitom snažili zabít co nejvíce lidí z jiných skupin, a vlastně nakonec i z té své, aby mohli co nejdřív domů. Nikdo od nikoho nemohl očekávat smilování, šlo opravdu jen o to, přežít—a dostat se ven.

Bela a Logan se rozhodli, že zůstanou spolu. Jejich mysl ovládala jediná touha najít cestu. To byla jejich taktika, kterou si připravili. Samozřejmě si předem vzali jídlo, pití a zbraně. To teď pro ně byly nejdůležitější věci. V noci přespávali v korunách stromů, aby je nikdo neviděl a nezabil.

Řekli jsme, že mnozí se snažili tvořit skupiny.

Nebylo to ale tak, že vyhraje celá skupina. Cílem bylo, aby i z této skupiny vydržel jenom jeden člověk, takže když už zůstala naživu jenom ta skupina, museli se pak navzájem pozabíjet její členové. Vítězem se mohl stát pouze jeden.

Jednoho dne jim organizátoři oznámili, že se mění jedno pravidlo, a to, že může vyhrát celá skupina, ale musí pocházet ze stejného města. Pro Belu a Logana to bylo velice dobré. Jednu noc, kdy sháněli strom, aby na něm přespali, Logan narazil na nějakou díru, do které také nakonec spadl. Bela to viděla, a hned se rozhodla, že skočí za ním...

Najednou se ocitli v jiném světě. Poznali to tak, že kolem nich už nerostly stromy, ale všude jen písek. Ocitli se na pláži. Loganovi přišlo tohle místo velice povědomé, lovil v paměti, až po chvíli se vzpomněl, že sem chodí každý den po škole ještě předtím, než jde domů. Je tu krásná příroda a nikdo ho tady neruší. Bela neměla tušení, kde jsou, proto jí to vysvětlil. Když jí o tom vyprávěl, byl velice šťastný. Bela pochopila, že je to jeho nejoblíbenější místo na celém světě.

Oba však netušili, proč tu jsou a právě oni. Bela, jak si jistě vzpomínáte, byla obdařena jednou neobyčejnou schopností. A tou bylo, že dokázala vidět do budoucnosti. Bela se proto nyní velice soustředila a snažila se vyvolat ve své mysli vidění. Najednou jí bylo mnohé jasné, pochopila všechno. Někdo očaroval papíry, na kterých byla napsána jejich jména. Byl to úmysl, žádná náhoda. Někdo je chce zabít, a také udělá všechno proto, aby právě oni dva nepřežili. V okamžiku svého osvětlení věděla i kdy se to má stát, ale nevěděla proč a kdo se za tím plánem skrývá. Hned to také Loganovi řekla, nechtěla to skrývat, věděla, že by to dopadlo špatně. Logan se vůbec nedivil. Byl zvyklý, že ho lidé nenávidí a že se ho chtějí zbavit...

„Belo,“ řekl, měl bych se za tím vrahem vypravit sám. Ty se skrývej, jak to jen půjde, nepoutávej na sebe pozornost. Ta výprava bude velice nebezpečná, a když, tak ať umřu jenom já. Ty máš šanci...“

Bela mu to ale nedovolila. Pronesla rozhodně a nekompromisně: „Buď půjdeme spolu nebo tady zůstaneme oba.“

Neměl na vybranou, musel ji vzít s sebou. Nechtěl, aby jí někdo ublížil, protože ji měl rád,. Stále víc a víc. Také ona chtěla jít s ním proto, že i Logan jí nebyl lhostejný a nechtěla, aby mu někdo ublížil. Měla ho ráda, ale on to zatím netušil.

Vydali se spolu znovu na cestu. Cesta byla velice nebezpečná. Byla nebezpečnější, než samotná hra na život a smrt, která se odehrávala nad nimi v oné aréně. Nikoho z lidí nepotkali, ale

museli se vypořádat s mnoha pastmi, které je měly nalákat a pak zabít. Potkali na své cestě také různá dravá zvířata, která sama o sobě byla velice nebezpečná. A byla to zvířata neobvyklá. Setkali se například s býkem, který chrtil oheň.

Pláž skončila, znovu se ocitli v hustém lese. Přespávali v korunách stromů a jedli lesní plody. Zásoby jídla jim došly, a tak se museli živit tím, co nabízel les. Jednou šel Logan natrhat borůvky, ale místo nich nasbíral jedovaté bobule, které vypadají úplně stejně. Bela běžela za ním se podívat, co našel a všimla si na jeho mikině. Byly takové divné. Vylekala se. „Logane“, zavolala, „to nejsou borůvky. Je to další past, aby nás zabili.“

Logan je hned zahodil a začal pátrat dál po něčem jedlém k snědku. Nebyl v tomto směru moc chytrý, o rostlinách nevěděl nic, za to Bela ano.

Přišla noc a oni nenašli žádný vhodný strom. Věděli, že bude zle. Logan si ale naštěstí vzpomněl, že když se propadli do tohoto světa, ležel v té jámě plášť a lektvar ve skleničce. Moc nepřemýšlel, a si ho do batohu. Teď oboje vyndal. Když se zabalil do pláště, zjistili, že je dělá neviditelnými. Už se nebáli. Ustlali si na zemi a přikryli se tím pláštěm. Jenom museli dát pozor, aby jim neulétl, protože by pak byli zase vidět. Proto plášť zatížili kameny. A spali klidně.

Druhý den se probudili, a rozhlíželi se kolem sebe nechápavě. Místo v lese se probrali v nějakém paláci. Nad nimi stál starý pán, který se usmíval. Jenomže s tím úsměvem vypadal děsivěji, než kdyby se mračil...

Mysleli si, že je nikdo neviděl, protože i ráno pořád ještě leželi pod neviditelným pláštěm. Ale ten je zjevně viděl. Zeptali se ho, proč jsou tady, a jak se sem dostali. On se pořád tak divně usmíval, když jim odpovídal: „Našli jsme vás, jak jste spali na zemi, proto jsme vás vzali sem, abyste neumrzli.“

Bela mu nevěřila. Znovu uviděla do budoucnosti, zjistila, že je chtějí zabít. Už konečně poznala, kdo je chce zabít, jen ještě nevěděla, proč. Ten děsivý muž se jmenoval Johnny. Johnny viděl Bele do hlavy a mohl číst její myšlenky a proto odpovídal: „Chceš vědět, proč? Poslechl jsem si věštbu. Řekla mi, že mě zabijí dvě děti, kterým se jako jediným podaří uniknout z her a změnit historii. Jenomže to právě nechci a nesmím dopustit a proto zabiju já vás.“

Potom si Logan vzpomněl, že v Dopingu mu někdo řekl jméno Johnny. Vybavil si, že člověk toho jména kdysi chtěl zabít jeho rodiče, ale nepodařilo se mu tu. Místo toho zavraždil Belini rodiče. Hned to také pověděl Bele. Všechno si najednou uvědomil a podrobně o tom Bele vyprávěl. Johnny jenom přikyvoval, že je to pravda. A pak to sám doplnil. Chtěl je opravdu zabít proto, protože je měl každý rád a on chtěl z jejich smrti získat jejich popularitu. Mýlil se. Místo toho ho všichni začali ještě víc nenávidět. Za-

tvrdil se proto ještě víc. Od té doby čekal na chvíli, kdy je bude moci zabít...

Jenomže, něco se stalo. Teď ale zjistil, že od okamžiku, kdy je oba unesl a získal je do své moci, už o smrt Logana a Bely nestojí. Pochopil, že udělal tu největší hloupost, když chtěl tímto hrozným způsobem získat jejich popularitu. To nikdy nejde za cenu vraždy. Byl pevně rozhodnutý spáchat sebevraždu, ale překazili mu to Logan a Bela.

Ti teď pochopili, že kvůli němu a jeho rukou sice ztratila Bela rodiče, ale uvědomili si současně, že všechno se dá napravit. Najednou jim Johnny bylo líto.

Snažili se mu to jak to jen nejlépe šlo vysvětlit. Jeho smrt mu také nebude k ničemu. Může naopak všechno změnit zůstane naživu.

Nechtěl je poslechnout. Přemlouvali ho dále a ještě víc, ale nezabíralo to. Začalo jim být jasné, že pro něj něco znamenají. Ale co? Bylo jim jasné, že jsou pro něho nějak důležití, ale pořád nevěděli, proč a v čem.

Nejdřív, když se tady objevil s tím úsměvem, si mysleli, že ho zajmou a zavedou za vládcem země a nechají ho za všechny zlé skutky odvést za fúrií, aby ho roztrhala na kusy. Jenomže to on právě asi chce.

Johnny je poslouchal a přitom sledoval jejich obličej, jestli to, co mu teď říkají, není přetvářka. Ale nebyla. Vypadali přitom velice smutně, byli nesmírně unavení, na pokraji zhroucení. Zeptal se jich, proč vlastně nechťejí, aby spáchal sebevraždu. Vždyť mají důvod ho nenávidět a mohou si jeho smrt přát.

Trvalo jim to velice dlouho, než mu na tuhle otázku odpověděli. Logan řekl: „Ano, všichni vás nenávidí kvůli vraždě rodičů Bely. Můžeme ale ostatním vysvětlit, že to byla nehoda a že jste je nechťel zabít. Cítíte se jako vrah a uděláte cokoli, abyste to trochu napravil a aby lidé vás měli o něco raději.“

Bela, která ho pozorně poslouchala, pak k tomu doplnila: „Já bych se vás teď chtěla zeptat, jestli byste se nechťel mým druhým otcem. Možná byste tím mnoho napravil, a mně otec vždycky scházel.“

Johnny se velice divil. Nechápal, proč ta slečna chce, aby se jejím druhým otcem stal vrah jejich rodičů. Nevěděl, co na to odpovědět.

Bela si myslela, že se nechce stát pro ni náhradním otcem. Pomalu a smutně vstala a odcházela z místnosti. Logan ji následoval. Johnny ještě slyšel, jak cestou vzlyká. Pochopil, že on je tím, kdo může její život udělat šťastnější. Proto najednou bez váhání zavolal za odcházející Belou: „ANO“, chci se jím stát!!!

Bela se otočila a bez zaváhání k němu přiběhla a objala ho. V tu chvíli nikdo z nich, ani Bela ne, netušila, že Johnova smrt je už hodně blízko

Na cestu zpátky se vydali i Johnym. Cesta domů byla velice dlouhá, ale už se cítili bezpečně. Už se nemuseli skrývat pod neviditelný plášť. Spali na zemi a neviditelný plášť jim sloužil jako teplá příkryvka a batohy používali jako polštáře. Povíдали si, smáli se, sbírali chutné plodiny a lovili různá zvířata. K lovu si vyrobili luky a drátěná oka. Každý den ulovili zajíce, někdy pár kachen, a jednou i bobra, které si upekli na ohni a snědli

Týden utekl jako voda a oni konečně dorazili domů.

Bele a Loganovi bylo dobře, ale Johnny neměl kde bydlet. Navíc se zatím neměl nikdo dovědět, že se ocitl v jejich městě. Lidé se ho totiž hrozně báli, netušili, že už ho vražedné choutky opustily a mohli by se pokusit ho zlikvidovat. To si ale Bela s Loganem poté, kdy se všechno dozvěděli a Johnny jim o sobě prozradil, jak se trápil, už vůbec nepřáli. Rozhodli se, že všemu dají čas, aby lidé poznali, že už se nemusí bát.

Nikdo ho ale zatím nesměl vidět. Vymysleli, kam ho prozatím ukryjí. Škola měla velký sklep, kam skoro nikdo nechodil. Bylo to docela strašidelné místo. Teď se jim to však pro Johnnyho zdálo jako místo velmi výhodné. Proto se rozhodli ho ukrýt tam. Tajně mu tam nosili jídlo a pití a také mu tam přinesli i velkou peřinu, aby mu bylo teplo.

Takto to šlo několik týdnů. Johnny, měl čas o všem přemýšlet, náhle cítil a poznal ve svém mysli něco velice zvláštního, ale nechtěl se s touto zprávou s nikým podílet. Nechtěl Belu s Loganem, které si teď velmi oblíbil, totiž trápit.

Každý večer, když všichni spali, chodil tajně na své nejoblíbenější místo, kam chodíval kdysi a kde prožíval nejkrásnější chvíle svého života. Měl tu také kdysi své báječné přátele, ale všichni ho už dávno opustili. Teď se cítil velice opuštěně a čím déle ve sklepe pobýval, tím více litoval toho, co svými činy způsobil a udělal. Málem se z toho zbláznil. Jenom s tímhle se Loganovi a Bele svěřil. Oba ho samozřejmě utěšovali, ale nepomáhalo to. Nic nezabíralo. Byl stále utrápenější a utrápenější. Znovu myslel na sebevraždu, ale o tom Loganovi s Belou nic neřikal.

O několik měsíců později se udála strašná věc. V táboře se hrála hra na schovávanou. Logan s Belou se šli schovat do sklepa, aby vyhráli. Věděli totiž, že se sem málokdo chodí koukat, protože je to velice strašidelné místo. Nakonec si ale řekli, že kdyby přece jen někdo přišel, mohl by odhalit Johnnyho. Proto si to rozmysleli, vypravili se někam jinam. Nechtěli ho stále ještě prozradit. Stále ještě kdyby to někdo zjistil, že ho tady skrývají, čekal by i je velice zlý trest.

Přišel konečně večer. Hra na schovávanou skončila, všichni šli do svých domovů. Logan s Belou byli velice šťastní, že už je zase všude klid a že ho mohou

navštívit, ale to netušili, co je ve sklepe čeká za hrozný obraz. Johnny ležel na zemi a vůbec se nehýbal. Vypadal jako mrtvý, ale nebyla kolem něho žádná krev, nevypadalo, že by měl na sobě nějaké zranění.

Přistoupili k němu blíž, Bela přiložila ucho k jeho srdci, a srdce vůbec netlouklo. Oči měl zavřené, nedýchal. Čelo i ruce už byly velice Tak už jim bylo jasné, že ho neoživí. Pociťovali lítost, že ho nezachránili, když tu se Logan rozpomenul na skleničku s lektvarem, kterou našli při pádu do jeho světa. Vykřikl radostí. Ano, můžou ho oživit... Jenomže ta sklenička asi stačit nebude. K tomu jsou potřeba ještě další přísady, které ale neuměli vyčarovat. Znovu zesmutněl. Bela si všimla, že Johnny svírá pevně v ruce nějaký papír. Byl hustě popsaný. Opatrně mu ho vytáhla ze sevřených prstů. Bylo na něm napsáno:

„Skrýval jsem to moji drazí velice dlouho a nechtěl jsem vám to říct, protože jsem nechtěl, abyste se trápili. Neočekával jsem sám, že to přijde tak brzo. Teď, když jsem všechno pochopil, chtěl bych všechno napravit, ale už je příliš pozdě. Velice vám děkuju za všechno, co jste pro mě udělali. Nesmírně si toho od vás obou vážím, zvláště když vím, co jsem dříve spáchal a jak zlý jsem byl.

Belo, vím, že jsi chtěla, abych byl tvůj otec. Na několik měsíců jsem se jim stal velice rád, ale nejsem ten pravý muž. Musíš si najít lepšího muže, který by ti nahradil skutečného otce. Já to nejsem a nemůžu být, jenom by ses za mě styděla.

Logane, ty se prosím starej se o moji holčičku. Jsi pro mě nejstatečnější chlapec, kterého znám a kterého jsem kdy poznal. Ničeho se nebojíš, jenom ti občas chybí sebevědomí. Touto větou bych vám chtěl poděkovat za všechno a přeju hodně štěstí do života.“

Jak tohle poselství dočetli, oči jim zaplavily slzy a jejich srdce zalil smutek nad tím, že nedokázali jeho smrti zabránit. Objevili dýku a v té bolesti se chtěli také se bodnout do srdce. Jenomže najednou zarachotily dceře do sklepa a za nimi se objevil jejich učitel, který byl současně ředitelem školy. O všem věděl, jenom čekal, až bude čas a dá jim o tom vědět. Do sklepa přinesl s sebou i lektvary na ožívování lidí. Oživil ho.

Johnny procitl a když uviděl ředitele, lekl se.. Všechno si ale navzájem vysvětlili. Přivítali ho mezi sebou, nikdo se ho už nebál, úplně se změnil. Byl jiný, milosrdný a neublížil už nikdy ani mouše. Změnil se k lepšímu.